

உ
கணபதிதூரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானகுடாணி.

மகாமகோபாதயாய,
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல்நிலையம்
பெயர் .. ஞானகுடாணி ..
.....
தொடர் எண் 3219 (6335)
தொகுப்பெண் ... X ... 5 ... 3219

பதிப்பிக்கப்பட்டது

சென்னையிலே.

சாலுஜி ததுவல வகாசின.

PRINTED AT THE MADRAS RIPON PRESS,
316, Thum Chetty Street.

1887

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானஞூடாமணி.

உலகெலாமுண்டதோதநாசியவன
சிலவுகாலிய சீமலிவேணியன
ஆலக்சேநிய னம்பலததாநியவன
மல. சிலம்படி வாழ்சிவணவருடாம

தறசிறப்புப்பார்யிரம்.

மோனவான்கயமுக ஞானத்திதாளபோற்றது *
ஞானஞூடாமணி நலம்பெற்றற்பொருட்டே . *

பூழியாகோனவெப்பொழித்தபுகவியாகோனகழலபோற்றி
அழிமிசைக களமிதடயி லீணைநதபிரா னாடிபோற்றி
வாழிதிருநாவலூர் உனொண்டா பதம்போற்றி
உழிமலி திருபாத ளூராதிருந தாளப்போற்றி.

தில்லைவாழந் தணரோமுதலாகசரிபடைந்த
ப்தாலலையதாநதிருத்தொடைநதொகையடியாபதம்போற்றி
ஓலலையவா புராணவகையுலகறி பவீர்ததுநாசத
செலவமலிகுனறத்தூரச்சேகயழாரடிபோற்றி.

ரவிலுமிவவுனாகொண்டுறாயக்குமாணகயிலை
உவமையிலபரமபரையினொணமிதைசவீர நிருககுஞ்
சுவமிகுத்தொளிரகபிரமணியதேசிகஞா
தவவிளவகுறுசநந்தினானமாசபையே.

உராவீவடிவாஹாஷ்டிஹ்யேநஹி

இக்காலத்துத் திராவிடாகளிற் சிலர் திருவருட்பெருகு
செலவர்களாகிய உணமை நாயனமார்கள அருளிச்செய்த மெ
ய்யருட டிருமுறைகளாகிய தேவார முகவிய உணமை நூல்க
யையும் மெய்கண்ட சித்தநாத சைவச த்திரங்கனையும் அமமர
பவ்வந்த சிவஞானயோகிகள் உணமை நூல்களைகனையும்நல்லா
சிரியா வழிப்படுத்த தொல்காப்பிய இயலவரமடி தெரிந்து
நியாயநெறி கடைப்பிடித்து ஆராய்ந்து பொருளுணமை

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBR:
RESANT NAGAR, MADRAS 500 0

தேறும் தவமுயற்சி யிலலாமையால், நல்லாசிரியரல்லாத
மாட்டு அவை தம்மை ஆராயப்புகுந்து அறிவறியாமை
இரணமே புலமையெனப் பரிணமிக்கப் பெற்றாராய்
அமரோயருட் டிருமுறைகளின பொருள்களையும் மெய்களை
ட சித்தாந்த சைவ சாதகிரங்குளின பொருள்களையும் அப
மரீலவந்த சிவஞானயோகிகள் உண்மைநூலுடைகளின்
பொருள்களையும் மனமபோனவாறுவரம்பழித்துப் பொய்ப
பொருள்கூறித் தம்மைத்தாமே இறப்ப உணர்ந்தானென மதி
த்துக் கழிபெருங்குளியாட்டயராநிற்பா. அவா அதுமட்டோ,
பிறசெந்தமிழிலக்கிய விலக்கண நூலுடைகளையும் தந்தம்
வெள்ளறிவுகொண்டு அவ்வாறாராயப்புகுந்து தொலைவரம
பழித்துப் போலிப்பொருள்கூறிக் களியாட்டயரா நிற்பா.
நல்லாசிரியர் அவாபொய்ப்புலமைகண்டு ஏயே! இவா புலமை
இதோதொவென எள்ளி நகையாடா நிற்பா. அதுநிறக

ஆசைசேராதநதராயகா லினனாளுள்ளினனானபேத
விளக்கம் என ஒன்றுவெளியிட்டாரா அதனகண் ஞானவரம
யம் "சிவனடியேசிறதிகும்" எனவரும் பெரியபுராணத் திருப
பாட்டின மெய்ப்பொருளும் பிறவும் அவராற் பெரிது மலைக
கா பாட்டினமகண்ட பெரியோர் அதுபற்றி உலகுக்குவரு
எக்கிறரு அஞ்சி அதற்கோ மறுப்பு எழுது முகத்தானே
அச்சிருப்பாட்டின உண்மைஞானப்பொருள புலப்பட வொ
ருநூல செய்கவென்று ஆணைதந்தருளினராக அதுகடைப
பிடித்தி அவ்வாறான 'ஞானசூடாமணி' எனலும் பெயர்
இதுகூறப் புகுந்தாமென்பது

"ஞானபேதவிளக்கம்" என்பது ஞானத்தின் மறுதலைவி
ளக்கமெனப் பொருளதந்து "நானும் அறியேன அவளும்
பொய்சொல்லாள்", எனலும் பழமொழியைத் தெற்றெனப்
புலப்படுத்துமாறு காண்க.

காப்புச்செய்யுளில் "காலவித" மென்பது நாலும் வீத
மென அமங்கலப்பொருள்சந்து 'தொகையா பொருள பல
வாயத்தோன்றுதல்' காண்க.

ஞானசூடாமணி.

“ஞானமென்பது அறிவெனவிளங்கும்” எனறா. ஈண்டு அவர் “ஞானமென்பது” எனநெடுததது ஞானத்தின இலக்கணம் உணராததற்கோ? அதன பொருளுணராததற்கோ? இலக்கணம் உணராததற்கேயெனின,—அதன சொருபம் பலபபமும் பொருடடு அவர் ஈண்டுக்கூறிய விலக்கணம் எனின? அறிவென விளங்குகலேயெனின,—அது பிறிதொரு சொல்லால் அதன பொரு ளுணராததியதேயாம். சொருபம் பலபபடாமையின இலக்கண மாகாதெனக. இனிப பொருளுணராததுங்காலும், பயிலாதசொற்களைப் பயின்றசொற்கள் சாராத்திப பொருளுணராததலேமுறையாம். ஞானமென்பதும் அறிவென்பதுபோலப் பயின்றுவருவதொரு சொல்லாதலின, அதற்கு அதனொரு பொருளுணராததுதல, நின்றுவற்றுதலென்னுங்குற்றமாமெனக. அல்லதுஉம, பயின்றசொற்களைப் பயின்றசொற்கள்சாராத்திப பொருளுணராததலுறின அங்கன முணராததவந்த சொற்கும் பொருள யாதென்று மேலுமேலும் பொருட்குப், பொருடெரியப்புகுவரனறே, புகுதரவே அவ்வினா இறைவரம்பினறியோடுமென்பது. இதுபற்றியனறே “பொருட்குப் பொருடெரியினதுவரம்பினறே” எனவும், “மரபுநிலைதிரியிற்பிறிதுபிறிதாகும்” எனவும், ஆசிரியாசொல்காப்பியனா ஓதியருளியதுஉ மெனக. இன்னும் “விளங்கும்” என வொருசொல் ஆண்டு மிகையாய் நிறறலுங்காணக.

“தேகமுதவிய ஜடப்பொருள்களையனறி வேறு சித்தப்பொருள்களிலலையென்று அறியும் அறிவே பசுஞானம், ஆனமாவாகிய சித்தப்பொருளையனறி வேறுஜடசித்தப்பொருள்களிலலையென்று அறியும் அறிவே பசுஞானம்; ஜடப்பொருள்களை யுடைமையநகவும் ஆனமசித்தப்பொருள்களை அடிமையாகவுங்கொண்டு அசைப்பித்தும் அறிவித்தும் இயங்கும் பரமானமாவாகிய சித்தப்பொருளை அறியும் அறிவேபதிஞானம்” எனறா. பொருள்களையென உடைக்கவறியாத பொருள்களையனறியென ஈரிடத்தும் ஐயுருபுகள் முடிபின்றி வாளாகிடக்க உரைத்தாா. என்னை? ஆண்டுப் பொருள்களென்பன எழுவாய் வேறறுமையாகியேநன்று உண்டு எனினும் பயனிலை

கொண்டு முடிதலானெனக. வாக்கியநதோறும் விடமுந்துகி
டகருங் குறறங்களை இஙங்னம் ஆண்டாண் டொக்கப்புகின
பெருகுமாகலின, அவறறினைலக்ஷியப்படுததாமல்விட்டு,ஸதா
லீபுலாகரியாயமுபறறிப பெரிய அநாததங்களை வினைவிக்கும்
பொருட குறறங்களைமாதகிர மெடுததுக காட்டி. ஒழித்துப்
போவாம்.

அவர் பாசஞானம் பசுஞானம்^பபதிஞானமென்னும் பரி
பாலைதகள் சைவா கொள்கையெனறுகூறி அவைகளுக கிலக
கணம பரபகமாக்கியேயுரைத்தார. எனனை? அவாகூறியபாச
ஞான பசுஞான இலக்கணங்கள் நாஸ்திகா, நையாயிகர் சாங்
கியா மாயாவாதிகள் முதலியோரா கொள்கைகளாயும், பதி
ஞான இலக்கணம் பேதவாதசைவா பாடாண்வாதசைவாமுத
லியோர் கொள்கைகளாயும் இழுக்கலாலென்க. அவை அவ்
வாரூதல் யாம் முன்னாச சித்தாந்தசைவக் கொள்கைகளை
னக்கூறும் அமமுவகைஞான இலக்கணங்கள்பற்றி இனிது
ணாக.

பாசஞானமாவது முப்பொறி முதலியனபற்றி ஏகதேச
மாய் நிகழுஞ் சுட்டுணாவாம். பசுஞானமாவது தற்சொரூப
மேயறியமாட்டாது பலதலைப்பட்டு நிறகும் ஐயவுணாவாம்.
பதிஞானமாவது தானே தற்பிரகாசமும் பரப்பிரகாசமுமாய்
எல்லாப்பொருள்களையும் இனிது விளக்கும் அருளுணாவாம்.
இவையேசித்தாந்தசைவாக்கூறும் அமமுவகைஞான இலக
கணங்களாம். முப்பொருள் கொள்ளுஞ் சித்தாந்த சைவாக
ளுக்கும், முப்பொருளுணாவு முப்பொறி முதலியனபற்றி
ஏகதேசமாயும் பசுத்துவ வாதனைபற்றி ஐயவுணர்வாகியும்
அருள்பற்றி மெய்யுணாவாகியும் முறையேநிகழ்நது முற்றிநிலை
பெறுமென்பது சிவாகமதூற் றுணிபெனறறிக்க. இஃதென
சேல்விய வாறோவெனின,—சித்தாந்த சைவாக்குப் பதிஞா
னம்போல மறறையிருவகை ஞானங்களும் மெய்யுணர்ந்தற
கட் சாதகமாவனவோவேனறு ஐயுறுவாாககு அவையும் அவ்
வுணர்ச்சிக்கண் அவாககுப பூவசாதகமாவனவேயென ஐய
மொழித்தவாறென்க.

“ பாசம ஜடமாகையால் அது ஒன்றினையு மறியாது; பதி
ரிமலசித்தாகையால் அதுவும் ஒன்றினையு மறியாது; பசுவா
னது மலசித்தாகையால் பாசத்தோடுசேர்ந்து பாசமாயு ம்பதி
யே டுசேர்ந்து பதியாயும் விளங்கும்” எனலா. பாசம ஜடமா
தலின அது ஒன்றினையு மறியாதென்றல் பொருந்தும். பதி
யை நாமல சித்தென்றுகூறிப், பாசம்போல அதுவும் ஒன்றி
னையும் அறியாதென்றல் பொருந்தாமையறிக ஒன்றினையும்
அறியாதென்பதற்கு - ஒன்றினையும் அனுபவ விடயமாகச்
சுட்டியறியாது பொதுமையின் அறிந்தாவகறிந்து நிற்றும்மென
பதே பொருளெனின, ஒன்றற்கு இலக்கணங்கூறுமிடத்துச்
சொற்குறையாமலும் பலகாமலும் அவவிபாத்தி அதிவியாததி
அசம்பவம் எனனும் குற்றங்கண முன்றும் அணுகாமலும் பொ
ருளினிது விளங்குமாறு வாசகியங்கூறலே நெறியாம். அவ
வாறன்றி மனத்திலொன்று குறித்து மறறொன்றுபட வாகசி
யங்கூறுதல் வாகசியநெறியாகாதெனக். உய்ததுணருமாறு
அவ்வனம் உணாததானின, அவாயநிலைகொண்டு பொருந்
துமாறுபற்றி உய்ததுணரு மாற்றலுரைப்பது செய்யுட்கும்
செய்யுளோடொககுஞ் சூத்திரவாத திகங்களுக்கு, மியலுவ
தன்றி மறறை மெல்லுரை நடைக கணறெனமறுக்க. மற்று
அதுதானும் அவைபோல உய்ததுணரு மாற்றன் உரைக்க
இபலுவ தாககால், அறிவின மெலியராய இடைமாணக்கா
கடைமாணக்கா எனனு மிருத்திறத்தாரும் அவற்றினபொருள்
அறியுமாறினறிக கலங்கி உறுதிகூடா னெனவுமுரைக்க. பசு
விற்கு அறிவு விளங்குமாறு உணாததும் பொருட்டுப் பசுவா
னது என்று எடுத்தாரா, அஃது இப்பெற்றித்தாக அறியுமென
று மேல்வாக்கியங்களோடு பொருந்தமுடிததுக் கூறாது, மல
சித்தாகையால் பாசத்தோடுசேர்ந்து பாசமாயு ம்பதியோடு
சேர்ந்து பதியாயும் விளங்குமென்று நிலைகூறியொழிதல் பொ
ருந்தாமையறிக. பிறவும் இவ்வாறு நெகிழ்ந்துபோவனவறற
யும் எடுத்தக்காட்டாம்; என்னை? அவையும் விரிந்து மற்
ன்று விரித்தலெனனுங் குற்றமாய் முடி தலீனெனக்.

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER F.R.D.S.

அவா இங்ஙனம் தலைப்பெய்துரைத்துப்போந்து, தாங்கொண்டபடி பெரியபராணத திருப்பாட்டில் நாலவிதஞானம் நாட்டத்தொடங்கி, “பதியாகியசிவன் சுட்டறநன்று தனனையறிவிகருங்கால அங்ஙனம் அறியும்அறிவு நால்வகைப்படும, அவைகேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் ரிட்டை என்பன, இவை சிரவணம் மநம் நிதித்தியாசநம் சமாதியெனவும் படும, இவைகளையே “சிவனடியேசுகதிக்குந் திருப்பெருகுசிவஞானம், பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கியஞானம், உவமையிலாககலைஞான முணர்வரியமெய்ஞ்ஞானம், தவமுதலவாசம்பநதா தாமுணாந்தாரநிலையில” என்று அருணமொழித்தேவா கூறினா;—இதில் முதலடியில் சிந்திக்கும் ஞானமெனனும் மநமும் இரண்டாவதடியில் பாங்கினிலோங்கிய ஞானமெனனும் நிதித்தியாசநமும் மூன்றாவது அடியில் கலைஞானமென்னும் சிரவணமும் முடிவில் மெய்ஞ்ஞானமெனனும் சமாதியும் தெளளிதினவிளங்குமென்றும், இவ்வாறு பொருள்கொள்ள அறியாதா ஞானமிரண்டெய்வம் நாயுயாண்டிங் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை எனவுங்கூறிக் களிப்பொன்றும், பரம் அபரமெனனும் ஞானபேதங்களை யாடும் அங்கீகரித்த திருக்கிணறும்; சேக்கிழாகூறிய ஞானப்பாடலில் அது சேராதெனபதே துணிவென்றும், பூவபக்கத்தார தங்கொள்கையை பலப்படுத்தற்கு “மேவருஞானமிரண்டவற்றென்று விமலஞாபாததாமமையே, ஓவறுமனபினுணர் திருவளிக்கு மொப்பிலாவயர்கலைஞானம், தாவருமபவததைவேறொடுங்களையுந் தக்கமெய்ஞ்ஞானமெனறிவற்றும், சாவதும்பிறப்புந்தணப்புறச்சிவத்தைச் சார்ந்ததுவாயநின்றல் டீயாகம்” என்றுந் திருத்தணிகைபுராணச்செய்யுளை ஆதாரமாகத் தேடிககொண்டனொன்றும், ஈழநாட்டாருட்பலரும் தெண்ணடை நாட்டாருட்சிலரும் இச்செய்யுள் பெரியபுராணத்த திருப்பாட்டினபொருளை நிர்வசனஞ்செய்தலின் அததிருப்பாட்டினபொருள் இருவகை ஞானவிடயமே என்கொண்டு போதருகின்றார்க ளென்றும், தொண்டைநாட்டாருட்பலரும் ஈழநாட்டாருட்சிலரும் அததிருப்பாட்டின் பொருள்

நான்கு ஞானங்களாமென்னும் நங்கொள்கையையே தங்
கொள்கையாகக் கொண்டு போதருகின்றார்களென்றும், தம
பிரானகூறிய இருவகைஞானம் சேக்கிழார அருளிச்செய்த
திருவாக்கில் சோநது அமையாவென்றும்” பலவாறுகறிஞா.

தொண்டை நாட்டாருட்பலரும் ஈழநாட்டாருட் சிலரும்
நங்கொள்கையைத் தழீஇ நிறகினரூர், ஈழநாட்டாருட்பலரும்
தொண்டைநாட்டாருட்சிலரும் நமமறுதலைக்கொள்கையைத்
தழீஇ நிறகினரூர் என்று, போதருவித்ததயாது ? இருகொள்
கைகளுஞ் சமபலமுடையன வென்பதே யெனின, தாங்கூ
றுஞானங்கள் நான்கினையுமொப்பாது வேறுஞானம் நான்கு
கூறும் அவாதம்மைஅவாதழீஇக்கூறும்பலம் தூர்ப்பலமாதலன
றிச்சமபலமாகுமோ ? ஆகாதாகவே, இக்கூறறிஞல் அவர்க
குப்போந்தபலம் யாதுமினறெனக. அதுகிடக்க. சேரநாட்
டார சோழநாட்டார் பாண்டிநாட்டார இவவிரண்டு கொள்
கைகளுள் இதுதழீஇயினொன்று எடுத்தோதுதல் அத்தியா
வசியகமாகவும், அது அவா கூறாதென்கொலோ? இவொல
லாம மேலையோபோலக கைலாயபரம்பரையில்வந்தசிவஞா
னயோகிகள்பலரும் அத்திருப்பாட்டின் மெய்ப்பொருள் இது
வெனததுணிந துரைத்தருளியிருமுதலஞானபீரபலக்கொ
ள்கையை மறுதலைத்துத் தூர்ப்பலமுடைய தங்கொள்கையை
அங்கீகரிக்க மாட்டார்களென்று கருதிக்க் குனறக்கூறலென்
னுங் குற்றம்பட அதுகூறாதொழிந்தார போலும்! மற்றிது
மசக்கடிக்கஞ்சிப புலியின் வாய்ப்பட்ட கதைக்கு இன
மென்க.

இனி ஞானப்பகுதிகளான கேட்டன் முதலியநான்கும்
அப்பெரியபுராணத் திருப்பாட்டில் முக்கியப்பொருளின்வழி
உட்ப்பிபொருளாகப் பெறப்படுமென்பது எம்மனோர்க்குஞ்
சமமதமேயாம். மற்று அவை அத்திருப்பாட்டின் முக்கியப்
பொருளாக உரைக்கப்பட்டன வென்பது எம்மனோர்க்கு உ
டன்பாடன்றும். அததிருப்பாட்டின் முக்கியப்பொருள்கள
இவை எனபதுஉம், இவையும இன்னேரன்னபிறவும் அவற்
றினவழிப்படும உட்பொருள்க் ளென்பதுஉம் போத்தந்து

ஞானகுடாரணி.

கூறுதாம். ஞானத்தின்சொருபழம அது இருமுதலாமாறும் கேட்டன்முதலிய நான்கும் அவ்விரண்டன் வகையாமாறும் முன்னர்த் தெரிப்பாம்:—

பௌஷ்கராகமத்தில்

ஸிவஸூ₁ஸிவெதாயா ஸூகீஜ₂ ஸூ₃சூ₄சூ₅கா₆பி₇௮।

டெஸவஜா₉நதி₁₀தி₁₁பொ₁₂க₁₃ஸூ₁₄ஸா₁₅ஹ₁₆த₁₇ந₁₈பி₁₉வ₂₀க₂₁ஸூ₂₂॥

என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன பொருள்:—சிவனுடைய நிராமலமான சமவேதஞான சத்தியே ஞானமென்று நூல்களால் உரைக்கப்படும்; சததம அந்த ஞானம் விளங்குதற்கு ஏதுவா மென்றவாறு. பலபொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடலென்பதனால் ஈண்டுச்சத்தமென்பதுபற்றிச் சிவாகமமே சிறப்பாற்றிற்கொள்ளப்படும. ஈண்டுவேதமஅதுபற்றிக்கொள்ளப்படாதோவெனின; பொதுவாற்றிற்கொள்ளப்படு மன்றோ, அது தானுஞ்சிவாகமத்தோடு ஒற்றுமையுடைய தொரு முதனூலாய்த் தத்துவஞானத்தினைப்பயக்குரு சாதனமாய் நின்றவினென்க. சிவஞானம் விளங்குதற்குச் சிவாகமம ஏதுவாமெனவே, அதமற்றொரு சிவஞானமா மென்பதுதானே பெறப்படு மென்க.

இனிச் சிவப்பிரகாசத்தில் “உயர்ஞான மிரண்டாமாறாமலமகலவகலாதமன்னுபோதத், திருவருளொன ரெனறதனைத் தெளியவோதுஞ்சிவாகமமென்றுலகறியச்செப்புதுலே” என்று இவ்வாறு அருளிச்செய்யப்பட்டது. பௌஷ்கரச்சூக்தி ஞானம் இருமுதலாதலையே எடுத்தோதிற்று. சிவப்பிரகாசச்சூக்தியோவெனின், ஞானம் இருமுதலாமென்றும், நாவசனம்பண்ணுமுகத்தானே அவ்விருமுதன் ஞானங்களும் கேட்டன்முதல் நான்கவாமென்றும், எடுத்தோதிற்று. பௌஷ்கரச்சூக்தியின் பொருளையே எடுத்துக்கொண்டவிளங்க உரைத்தலின், சிவப்பிரகாசச்சூக்தி அதற்கு உபயிருங்கணத் துணிபுதாயாய் எழுந்ததெனவேபடும. என்னை? பௌஷ்கரச்சூக்தியில் சத்தமென்றுபொதுவாகக்கூறியதனைச் சிவாகமமென்று

சிறப்பாக எடுத்தோதி, அதற்கு ஆண்டுப்பெறப்படாத ஞானபிதானத்தைப்பெறுவித்து, அவைதாம் ஓரினமாதறெளிய உயர் ஞானமிரண்டாமென்று காவசனஞ் செய்தமையா லெனக. அறறேல், பௌஷ்கரசுகருதிக்கு உபபிருங்கணத்துணி புராயாயஎழுந்த இசசிவபிரகாசசுகருதி இருமுதன்ஞானங்களும் நானகவாமென அதனாக்கூறப்படாத பொருளையும் உடன்கொண்டு ஓதிய தெற்றிற்கெனின்:—நன்றுவினாயினாய். ஞானம் இரண்டாமென்றும் நான்காமென்றும் முந்துதூல்கள் கூறுதலின், அவைதாம்வேறுவேறுவனவேயோஒன்றாவனவேயோ என்றுபொருள் ஒருமைகாண மாட்டாது மயங்குவார்க்கு அங்ஙனம் மயங்காது இருமுதன்ஞானங்களே நால்வகையாக உரைக்கப்படுமென்று அவற்றின் ஒருமையுணர்த்துதற்கு அவ்வாறுகொண்டோ திற்றென்க. இஃது உணர்ந்து கோடற்கன் றேஒன்றதனைத்தெளியவோ தஞ்சிவாகமமென்றொழியாது, ஒதுஞ்சிவாகமமென்றுலகறியச்செப்புதலே என்றுமுந்துதூல்களின்கருத்து ஒருப்படுத்துவார்போன்று அவைதம்மேல்வைத்து ஓதியருளியதாமெனறறிக. இதன்பொருள்கூறி அங்ஙனம் ஓதியருளிய வாற்றினைச் சிறிதுபுலப்படுத்துவாம்.

ஞானத்தின்பாகுபாடுணர்த்தி யருளுகின்றார்:—உயர்ஞானம் இரண்டாம என்பது—உயர்ஞானம் பரஞானம் அபரஞானமென இருமுதலா மென்றவாறு. அதுதனக்குயர்ச்சி முந்நிலைக்காலமுந் தோன்றும் இயல்பிற்றுகலின் உயர்ஞானம் நீகழ்கால வினைத்தொகை. இனி அவைதாம் இவையென நிர்வசனஞ்செய்தருளுகின்றார்:—“மலமகலவகலாதமன்னுபோதத்திருவருளொன்றுஎன்பது--பிராரத்தவினைமங்கிப்போயவழியும் மங்காது நின்று உழல்விப்பதாகிய பசுத்துவவாதனை பற்றறக்கழியுமாறு நிலைபெற்றுபகரிக்குந் தெளிதலறிவின்பயனாவி ளங்குந் திருவருண்ஞானம் ஒன்று என்றவாறு. இதன்கண்மாற மலமகலவகலாது மன்னுபோதம் என்றதனாற்றெளிதலும், அதன் பயனாகிய திருவருண்ஞான மென்றதனால் சிட்டையாகிய அனுபூதியும், பெறப்படும். ஈண்டுமலமென்றது பசுத்துவவாதனையை. போதத்திருவருள் என்பது—போதத்தினது பய

ஞானிய திருவருளெனவிரியும். ஆராவது பண்பின் கிழமையும் உணர்ச்சிக் கிழமையும் பற்றிவந்தது. அதனைத் தெளியவோதுஞ் சிவாகமமொன்று எனபது—அத்திருவருண்ஞானத்தினைச் சிந்தித்தற்குச் சாதகமாய் ஒதபபடும் சிவாகமஞானம் மற் றொருஞானமாகும் எனறவாறு. இதனகண்⁰ ஒதுஞ்சிவாகம மென்றதனாற் கேட்டலும், தெளியவென்றதனாற் சிந்தனையும், பெறபபடும். தெளிதற்குக் காரணமாகிய சிந்தனையைத் தெளி வெனக்காரியமாகவும், ஒதவின்பயனாகிய கேட்டலை ஒதவெ னக்காரணமாகவும், உபசரித்தருளினார். தெளியவோதுமென் புழிச்செய்வெனெச்சம் காரியப்பொருளில் வந்தது. ஒதுஞ்சி வாகமம் கருமகருத்தன். இதனால் ஞானசொருப மிதுவென் பதும் அது பரஞானம் அபரஞானமென இரண்டாமாறும் கேட்டன் முதலிய நான்கும் அவற்றின்வகையாமாறுந் தெரிக் கப்படடன. இனிப்பரஞானம் அபரஞானமென்னும் இருமு தலும் சிவனடியே சிந்திக்கு மென்னுந் திருப்பாட்டில் இங வனம் வகைபெறஅருளிச்செய்யப் பட்டீவாரும் பிறவும தெரிப்பாம்.

சிவனடியே சிந்திக்குந்திருப்பெருகுசிவஞானம்
பவமதனையறமாற்றும்பாங்கினிலோங்கியஞானம்
உவமையிலாக்கலைஞானமுணர்வரியமெய்ஞானம்
தவமுதல்வாசமபந்தாதாமுணர்ந்தாரநிலையில,

என்பது திருப்பாட்டென்னுதலிற்றேவெனின, -ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குத் தவமின்றியும் ஞானநிகழ்ந்தவா நென்னை என்னுங் கடாவை ஆசநகித்து அதனைவிடுக்கு முகத்தானே அப்பிரானா உணர்ந்தருளிய ஞானத்தின்⁰ புகாபுணர்ந்தது தனுதலிற்று. இதன்பொருள்:— தவமுதல்வாசமபந்தர்தா மென்பது- முற்றவவிசேடத்தானே திருஞானசம்பந்தராசிவி ளங்கும் ஆளுடைய பிள்ளையாடொன்றவாறு. முதல்வர் வினை யெச்சமுற்று. ஈண்டுச் செய்தெனெச்சங்காரணகாரியப்பொரு டீட்டாய்நின்றது. சம்பந்தர் தாமென்பது கட்டுரைச் சுவைபட, நின்றது, வேற்றுமைதாமே என்புழிப்போல, ஆளுடைப்புள்,

கிளவி வழக்கினைய உயர்சொற்களவியாய்ப் பயின்று
பயுட்கணணும வந்தவாறு. ஆக்கம தொகுக்குமவழித் தொ
ததலாதலின்விரித்துரைக்கப்பட்டது. முதல்வன் பிரளயாக
பர்க்குப்போல நாற்றோளும் முக்கண்ணும கறைமிடறுமுத
லிய உறுப்பிற்றாய் முததொழில் நடாததிறின்ற தன் இயற்
கைவழிவே குருவழுவாகக்காட்டி முன்னகநின்று தத்தவ
ஞானத்தினை உபதேசிக்துணாததற் கேதுவாம் பெருநதவ
மென்பா தவமுதலென்றும், அததவமுடையராசிய ஏதுவா
றறானே திருஞானசம்பந்தராயினொன்பா தவமுதல்வாசம்
பந்தொன்று உடம்பொடு புணாத்தியும், ஒதியருளினார். அம்
முதற்றவமாவது பகருவமுதிராச்சி பற்றிநிகழும் நாலநஞ் சத
தினிபாதமுதிராவினெய்திப பதினூறாவது அவதித்தாய் நிற
குந்தலைமைச் சிவபுண்ணியமாம். கலிவிருத்தததாற்குறி யரு
ளியதூஉம இஃதுணர்ந்து கோடறகுப்போலும். எனவே
ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கு முற்றவவிசேடத்தானே சிவ
ஞானம் நிகழ்ந்ததென விடுதவவாராயிற்று.

அறநேல, ஈண்டுச்சகலருள் வைத்துச் சாமுசித்திகொன்று
ஒதியருளிய ஆளுடைய பிள்ளையாரச் சீகாழிமானமியமுத
லிய சிலநூலகள் சுப்பிரமணியக் கடவுளென்று கூறுதன்மாற
காதோவெனின்—ஆகாது, அவை அபாசுபபிரமணியமூசதி
என்னுங்கருத்தால அந்நனம் ஒதுதலினெனது. சிவஞான
போதச் சிறுறையில் “ஆளுடைய பிள்ளையா முதலாய்லூக்
குத்தவமினறியும் ஞானநிகழ்ந்தவாறெனை எனனுங் கடா
வைவிடுததற்கு மேறசெயதுழி என ஈண்டும வலியுறுத்தார்”
என்று ஒதியருளுதலின. திராவிடமாபாடிய முனிவா கருத்
தும் இதுவே என உணாக. இதன்றிறமெல்லாம் பராபர சுப்
பிரமணிய நீர்ப்பணமென்னுங் கிரத்ததில விரித்துக்கூறுதும்,
ஆண்டுக்காணக.

சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் உவமை
யிலாக கலைஞானம் எனபது - சிவபிரான்றிருவடியையே சிந
தித்தலாகிய திருவைவளாலிக்கும் ஞானமாகிய ஒப்பில்லாத

கலைஞானமென்னும் அபரஞானத்தினையு மென்றவாறு. சிவ னுனைச் சிவனடியென்றும் கலைஞானத்தினைச் சிவஞானமென் றும், உபசரித்தருளினார். ஏகாரம் தேற்றம், பிரிநிலை என்னு மாம்: நின்முகங்காணு மருந்தினே நென்னுமால் என்புழியுப் போலச் சிந்திக்குந் திருவென்புழிச் சிந்தித்தலைத் திருவென்ற ருளிச் செய்தாராகலின், வினையொன்று முடிந்தது. “குடி பொன்றிக் குற்றமுமாங்கேதரும்” எனபுழிவிவ்விசுதிதொக் குறின்றவாறுபோலப் பெருகுவிக்குமென்றிதற்கற்பாலது பெரு கென விவ்விசுதிதொக்கு நின்றது. ஆண்டுச்செய்யுமெனெச் சம ஏதுப்பொருட்கண் வந்தது, நோய்தீர்க்குமருந்தென்புழிப் போல, வேதசிவாகமங்கள் ஏனைக்கலைஞானங்கள் போலாது சிவனுனைத் தப்பாது பயக்குஞ்சாதன மாகவொரு அருட் செல்வமென்பார் சிவனடியே சிந்திக்குந்திருப்பெருகு சிவஞா னம் உவமையிலாக் கலைஞானமென்றும், இவ்வணமைக் கேட்டல் சிந்தியென்னும் அபரஞானம் முத்தியைந தெழுதது முன்னுறக்கொண்டு தத்துவநீதெரியுந் தனிக்கே வல உணர்வென்பார் சிவஞானமென அத்திருவெழுத்துக்கட லைப்பெய்தும், ஓதியருளினார். உவமையினமையாவது அச் சிறப்பானே அக்கலைஞானங்களின் மேம்பட்டுநிறறல. என வே, வேதாகமக்கலைகள் ஏனைக்கலைகளுக்கெனின் உவமையாய் நிலைபெறுமென்றவாறாயிற்று. என்னை? உவமம் “உயாநததன் மேற்றே” என்பவாகலின். ஈண்டுக் கலைஞானமென்பது முக்கி யவிருத்தியினால் முதலிபஞ்சாக்கரததை யுணர்த்துமேனும், கௌணவிருத்தியினால் வேதாகமங்கனையும், மறறைக் கலைஞா னங்கள் அனைத்தினையும், உணாததுவதூஉமாம். எனனை? அவையெல்லாம் அதன்பொருட் பரப்பாய் நிறறலின். சிவ ஞானமாகிய கலைஞானமென்க. இதனகட்டுபெருகுவிக்குஞ்சிவ ஞானமாகிய கலைஞானமெனவே கேட்டலும், சிவனடியேசிந் திகீகுந் திருவெனவே சிந்தித்தலும், பெறப்படும்.

பலமதநியைநமாற்றுந் பாங்கினிலோங்கியஞானம் உணர் வரியமெய்ஞ்ஞான மெனபது—பசுத்துவவாதநியைபபற்றற ளீக்குந் தெளிதலின்மேலாய்வினங்கு ஞானமாகிய உணர்வுவரியு

324 (6338)

ஞானஞ்சுடாமணி

கா

மெய்ஞ்ஞானமெனனும்பரஞானத்தினையும் என்றவாறு. ஈன
 மெய்வெனறது பசுததுவவாதீனையை. அதுபகுதிப்பொருள்
 விசுதி. பாங்காகநிகழும் தெளிவைப்பாங்கென்றுபசுநீததரு
 னினூ. பாங்காதல்நிட்டையென்னும் அனுபூதிஞானத்துக்கு
 அயன்மைத்தாதல். மாற்றும் பாங்கென்பதற்குச் சிந்திக்குந
 கிருவென்பதற்கு உரைத்தாங்குரைக்க. பாங்கினிலோங்கிய
 வென்புழி ஐந்தாவது உறழ்பொருளின்கண்வந்தது, “அறத்தி
 னூஉங்காககமு” மென்புழிப்போல. ஆண்டை இல இன்னுரு
 ின்பொருளில் நின்றது. உணர்வரிய வென்புழி அருமை
 இனமைமே னினறது, “உறற்பால-திண்டா விடுதலரிது”
 எனபுழிப்போல, பரஞானத்தின உணாவரிய மெய்ஞ்ஞான
 மெனஞா, அதனைப்பெறஞா உணர்ச்சிதேய்ந்து அதுவாய் நிற
 மலின உணாவரிய என்பதற்குப்பாசஞான பசுஞானங்களா
 னே அறிதற்கரியவென்று பொருள் கூறுதலுமொன்று. உணா
 வரிய மெய்யென்பது சிவசத்தென்னுந துணையாய் நின்றது.
 தெளிதல்நிட்டையென்னும் பரஞானத்தின் முன்னதற்குப்
 பயன பாசவிடுதியென்பா பவமதீனையறமாற்றும்பாங்கென
 றும், பின்னதற்குப் பயன சிவப்பேறென்பா உணாவரிய
 மெய்யென்றும், ஓதியருளினூ. ஓங்கிய ஞானமாகிய மெய்ஞ்
 ஞானமெனக. கலைஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமுமாகிய பரா
 பரஞானங்க ளிரண்டினையும் எனமுடிவு செய்க இரண்
 டென்னுஞ் செவ்வெனடொகையோடு உமமைவிகாரத்தாற
 டெருக்கது.

இதனகட பவமதீனையறமாற்றும் பாங்கெனவே தெளி
 தலும், உணாவரிய மெய்ஞ்ஞானமெனவேநிட்டையும, பெற
 பபடும.

அநிலையிலுணர்ந்தா ரென்பது—அங்கனம் உபதேசஞான
 பபாலமிாதம் உண்டருளிய மாதகினையே இடையீழினறி
 ஓதாமே உணர்ந்தருளினொன்றவாறு. ஏழாவது வினைசெய்யி
 டத்ததுக்குறிப்பினகணவந்தது.

இனித தாமுணர்ந்தானொன்ப பிரித்ததுதாதது, அர்சிதானே
 யட்டெனறும்போல எளிதினுணாதனோக்கித் தாமேயுணாந
 தருளினொன்றுரைத்தலும் ஒன்று, ஈனகித்தாம்பெயர். இழி

பொருட்குத் தேற்றேகாரம் விகாரத்தாற் றெக்கதென்று
கொண்டு விரித்துரைத்துக் கொள்க.

இது தவமுதல்வா சம்பந்தாதாம் சிவனடியேசிந்திக்குந் திரு
பெருகு சிவஞான மூவமையிலாக கலைஞானம் பவமதனை
யறமாற்றம் பாங்கினிலோங்கியஞான முணாவரியமெய்ஞ்ஞா
னம் அந்நிலையில உணர்ந்தானொன இயைந்து கொண்டுகூட்
பெபொருட்கும் நிரனிறைப்பொருட்கும் இடையநின்றவாறு.
சிவனடியேசிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் உவமையிலா
க்கலைஞானம் பவமதனையறமாற்றம் பாங்கினிலோங்கியஞா
ன முணாவரியமெய்ஞ்ஞான மெனப்புழிப பின்னிலைப பெயா
கள் பயனிலையாகாமையினகொண்டுகூட்டேயாம், நிரனிறை
யனைறென்பாரு முளராலோவெனின்; நிறுத்தசொல்லுங் குறி
சதுவருகினவியுமாய இன்னதிதுவென்பதுபடவருஉம் பண
புத தொகைகள் எழுவாய்ப்பொருளபட வொட்டி நிற்பன
வேயாகலின அபிபினனிலைப்பெயாகள் பயனிலையாதல் ஒரு
தலையாகலானும், ஆசிரியா தொலகாபியரா “நிரனிறுத்த
மைத்த நிரனிறைசண்ணம் - வறானிலைவைத்த மூனறலங்க
டையே” எனனுஞ்சுத்திரத்துஅமைத்தவெனறதனானே இந்நங்
னம் பெயர் சிரனின்று தொக்குமுடிபுகோடலும் பிறவும் அபு
பொருள்கோரியலேயா மெனறறிவுறுத்தலானும், அது இரு
பெயரொட்டிலக்கணமும் நிரனிறைப பாசுபாடும நிரனிறை
யோடுகொண்டு கூட்டிடைப்படும வேறுபாடு முணராதா கூ
ற்றேபாமெனறமறுக்க. அற்றேல, ஞானமாகிய ஞானமென
பது நின்றவறறும் பிறவெனின்;—சிவனடியேசிந்திக்குந் திரு
வைப்பெருகுவிக்குஞ் சிவஞானமாகிய உவமையிலாக் கலை
ஞானமெனறம, பவமதனையறமாற்றம் பாங்கினிலோங்கிய
ஞானமாகிய உணாவரியமெய்ஞ்ஞானமென்றும், துண்டுக
குப்பொருள்பலவுடைய அடைகொளீஇப பயன்பெரிது பய
நது, இன்னதிதுவென்பதுபட இருபெயருமொட்டுதலின,
சினறவற்றுதல் யாண்டையதெனறமறுக்க. அவையனனவா
சன முன்னருரைத்தாம்.

இனிப்பாத்தாம் “ அந்நிலைமருங்கினறமுதலாகிய - மும்மு
தற்பொருட்கு முரியவென்ப ” என்பவாகலின், இத்திருப

பாட்டு னோக்குறுபுபு பெரிதுடைததாய் “ மறுவில்கொள்
கைமூவகைககாலமு நெறியீனாற்றியவறிவனறேயத் ” தாகிப
பததுக்குணனுமொய்த்துப்பயின்று அறப்பயனாகிய வீழ்பேற
றுணாவுக குடீததாய்வந்த வாகைப்பாடாண்பாட்டென்று
ணாக.

இனிச்சிவனடியையே சிந்தித்தலாகிய திருவைவளாலிக்
கும ஞானமாகிய ஒப்பில்லாத கலைஞானமெனக் கேட்டலை
யும் சிந்தித்தலையும் ஒருதொடராக ஒதவே அவை இரண்டும்
அபரஞானமென ஒருமென்பதூஉம், புகழ்தவவாதலையைப்
பறறற ஒழிககுந் தெளிதலினமேலாய் விளங்கும் ஞானமா
கிய உணாவரிய மெய்ஞ்ஞானமெனத் தெளிதலையும் நீட்டை
யையும் ஒருதொடராக ஒதவே அவையிரண்டும் பரஞான
மென ஒருமென்பதூஉம், போந்தவா றுணாக.

அற்றேலல்தநீவனமாக; கேட்டன்முதலிய நான்கும் ஞா
னப்பகுதிகளாகவும், அவை தம்முள் முனனிர்ணடையும் அப
ரஞானமென்றும், பின்னிர்ணடையும் பரஞானமென்றும், ஒதி
யதெற்றுக்கெனின்,—கேட்டலும் சிந்திகதலும் னாலும் அரு
ளும் பற்றுக்கோடாக நிகழ்தலானும், தெளிதலும் நீட்டையும்
அருளே பற்றுக்கோடாக நிகழ்தலானும், அங்ஙனம் ஒதுவாரா
யிற்றென்பது. கேட்டற்குப்போலச்சிந்தித்தற்கும் தூல்வேண
டுமென்பதும், தெளிதற்கும் நீட்டைக்கும தூல் வேண்டா
மென்பதும், “தெளிதற்கும் நீட்டைக்கும தூல்வேண்டாமை
யின் தூலானாகற்பாலனவாய ஏனை ஐந்துமே ஈண்டு வேன்வி
யென்றெடுத்தக் கொள்ளப்பட்டன” என்று திராவிடமாபா
டிய முனிவர் கூறுமாற்றினுமுணர்க. அபரோக்ஷஞானமென்
றும், பரோக்ஷஞான மென்றும், ஞானங்களனைத்தினையும் இவ
வனம் இருமுதலில் அடக்கிக்கொண் டோதுதலின், வேதந்
தநூல்களுக்கும் இக்கருத தூண்பர்தாதல் பெற்றும். அஃகே
ல், நீட்டையாகிய அனுபூதிஞானம் இறுதிச்சாத்நியமாய் கித்
றலின் அதில் அதன் சாதனமாய்தெளிதலடங்கிப்பரஞானமென
ஒன்றாமென்றல்பொருந்தும், கீகட்டலாகிய கலைஞானகாதன
த்தில் அதன் சாத்நியமான சிந்தனை அடங்கி அபரஞானமென

ஒன்றாமென்றல செல்லாதாலோ வெனின்;—அறியாதுகடாயினாய். அதன்கண அது அடங்கி ஒன்றாமெனறகருத்து—தூலபற்றுக்கோடாக நிகழும் ஒப்புமைபற்றி ஒரினமாம் என்பதே யாகவின, அதுசெல்லாமை யாண்டையதென்து. இனிக்கேட்டற்குப்போலச சிந்தித்தற்கு தூலபெரிது வேண்டாமையினகேட்டலை விநதுஞானமென்றும், சிந்தித்தவாறே இடைபீடினறித தெளிவு நிகழ்தவின அவ்விரண்டினையும் பாவஞானமென்றும், சாத்தியமாய் முற்றிநிலைபெறுதவின் நிட்டையை அனுபூதிஞானமென்றும், கூறுபவெனவுமுணாக. இவ்வனங்கூறவே, சிவஞானந் தொகையா னென்றாயும் வகையானிரண்டாயும் விரியான்மூன்றாயும் நானகாயுநிற்கு மென்பது தானே போதரும். இன்னும் அதுவே சுததாவததைபற்றிஐந்தாயும், உபாயம் உணமை என்னும் வேறுபாட்டாற் சரியைமுத னான்கும்பற்றி எட்டாயும், தசகாரியம்பற்றிப் பததாயும், மேற்கூறிய எட்டுநிலனும் ஒரோவொன்று சந்நான்கா முறைபற்றி முப்பானிரண்டாயும், விரிந்தும் நீற்கும். நேலும் விரிக்கிற்பெருகுமென்க. இவை எல்லாம் அவ்விருமுதன ஞானங்களுள் அடங்குவனவேயாம். அற்றுகவினன்றே ஞானம் இரண்டாமென்றது உயர்ஞானம் இரண்டாமென்று விதந்தோகியருளியது உ மென்க. ஈண்டு உயர்ச்சி ஞானப்பகுதிகளெல்லாம் தம்முள்ளடங்கத்தாம் அவற்றுள்ளடங்காது வியாபித்துநின்றலாம்.

இனி அவர் இத்திருப்பாட்டிற்கு இவ்வாறன்றிக் கேட்டண முதலிய ஞானப்பகுதி நானகனையும் முக்கியப்பொருளாகக்கொண்டு இடாப்பட்டுப பொருட்டேறுகற்பித்தொழிவர். அஃது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயின், உவீழையிலாக்கலை ஞானம் சிவனடியேசிந்திக்குந்திருஞானம், பவமதனையறமாற்றும் பாங்குஞானம், உணர்வரியமெயஞ்ஞான மென்று, முறையான் வினங்கவைத்து ஒதியருளுவார்மன. அவ்வாரோதாஐமயூனும், திருப்பெருகுசிவஞானம் உவமையிலாக் கலைஞானமென்றும் பாங்கினிலொங்கியஞானம் உணாவரியமெயஞ்ஞானமென்றும் நிணாயாகவைத்து விசேடண விசேடியமரீகப்பொருள்கொள்ள ஒதியருளினமையானும், சிந்தித்தல் தெளி

தல கேட்டலநட்டை எனத் தலைதமொற்செய்தலான் ஒரு
டயன போதராமையானும், புராணத்துள் அங்ஙனம்வந்த வ
ழிமொழியினமையானும், அதுபோலி யுரையென மறுக்க
அல்லது உம், பெருகுவித்தலெனனும் வினைக்கடசிற்திககுந்
திருவென்பது செயப்படு பொருளாம். செயப்படுபொருட்கு
யின முதல வேறேயாதலின, அவ்வினைமுதலாய் நிறகுஞ்சிவ
ஞானம் அதனின வேறெனவேபடும். அங்ஙனமே ஓங்குக
லெனனும் உறழ்ச்சிக்கண பவமதனையறமாற்றும் பாவகண
பது இதனினெனனும் உறழ்ப்படுபொருளாம். இதனினென
னும் உறழ்ப்படுபொருட்கு இற்றிதெனனும் உறழ்பொருள
வேறேயாகவின இற்றிதெனனும் அவ்வுறழும் பொருளாய்ந
கும்ஞானம் அதனின வேறெனவேபடும். ஆகலின, அக
முறையே கலைஞானம் பெய்ஞ்ஞானம் எனபவற்றினவிசேட
ணங்களையாமென்பது இததொடாகள்வேறறறனும்விரிக்
பபடும் பிறவேனின, - அவ்வாறு இடப்பட்டு விரிததுப்பய
பது உம் அப்போலியுரையேயாகலின, அவை பிறவாற்றான
விரிக்கப்படாவென மறுக்க.

* அற்றேல, உவமையிலாககலைஞானம் சிவனடிநிந்திக்கு
திருஞானம் பவமதனையறமாற்றும்பாவகுஞானம் உணாவிய
மெய்ஞ்ஞானம் எனமுறை தெரித்தோதின் அப்பொருள்பே
தராவோவெனின, - போதராவனறே, எனனை² அங்ஙனம்
ஆறறொழுககா னேதுதலானே கேட்டன முதலிய நானகு
ஞானங்களும் உணாந்தருளிஞானனும் பொருளே போதரு
மல்லது ஞானம் பராபரமென இருமுதலாமென்பதும் அந்நா
ன்கும் அவ்விரணுநின் வகையாமென்பதும் பிறவும்ஆண்டுஅக
றறபெறப்பட்டாமையின. அல்லது உம், கேட்டன் முதலிய
ஞானப்பகுதிகள் நான்கினையும் பிறவாற்றான வரும் ஞானப
பகுதிகள் பலவற்றையும் தமமுட்கொண்டு வியாபகமாய்நிற்
குமவிழுப்பமுடைய அவ்விருமுதன் ஞானங்களையும் உணாந்
தருளிஞானனும் பிரபலப்பொருள் ஆண்டோதுதற் பால்
தாப்ச்சிறநதுநிற்கவும், அதனையொதுக்கி இருமுதன்ஞானங்
களையும் அடக்குமாற்றலின்றி அவற்றின்பகுதியாய் அடங்குதன்

மேலும் ஞானப்பகுதி பலவற்றையும் அடக்குமாற்றல் அவை போல இனிதுடைய வாகாமேநிற்கும் அந்நான்இனையு முணர்ந தருளிநானொனனும் வியாபியப்பொருளை ஆண்டோதியருள ஆசிரியா ஒருபபடாொன்று முரைக்க. அல்லது உம, அதுமயங் குதற்கிடனுமாமெனக, அதுமயங்குதற்கிடனாதல்யர்ங்வனமெ னின்;—அது மேலுரைத்தாம். கடைபிடிக்க.

அறநேல், அப்பொருளெல்லாம் போதரச்சிவனடியே சிந் திருகதிருப்பெருகு சிவஞானம் உவமையிலாக கலைஞான மென்றும், பவமதனை யறமாற்றும் பாவகினிலோங்கிய ஞா னம் உண்வரிப மெய்ஞ்ஞான மென்றும், ஆற்றொழுக்காறக. ற அமையும், நீரளிசையாற்கூறல வேண்டாவெனின், அற றன்று. அங்ஙனம் ஆற்றொழுக்குப் பொருள்கோளபடக்கூ றலான் அவைபோதருமேஜிம் அக்கற்று உறுநோககின்றி வெற்றெனொழுகுதலின உறுநோககுடைததூய் ஆழ்ந்து பொ ருள கிடக்கவததலாற் செய்யுள் சிறப்புறுதல்நோக்கி நீர ளிசையாற் கூறியருளலை வேண்டினா ஆசிரியர் ஆகலின், அநுதனனாற் கூறுதல் ஒருதலையான வேண்டற்பாறறையாமெ னாக. மற்று எப்பொருளும் அப்பொருள்கோளாற் கூறவே டுமையுமெனின், அஃதல்லாப பொருள்கோள பல கூறிப்ப யத்திலராவர் தொல்லாசிரிய னொன்றுஞ் சொல்லிமறுக்க. இ தனானே அததிருப்பாடிற்கு வேறுநான்கு ஞானங்கூறுவார கூற்று மறுக்கப்பட்டவாறு முணாக. இனி அவர் இப்பெற்றி எல்லாம் அறியமாட்டாமையால் இரண்டாக ஒதற்பாலதனை நான்காக ஒதின ஆசிரியாக்கு மிகை என்னுங்குறறமா மென் று கொன்னேபுலம்பி யொழிந்தாரென்க.

நாண்டுக்கூறிய வாற்றால் அபரஞானபரஞான மிரண்டினையு மேஆசிரியர் ஆண்டுமுறையே கலைஞானமென்றும் மெய்ஞ்ஞா னமென்றும் முக்கியப்பொருளாக வகைபெற அருளிச்செய்த னானொன்பது வச்சிரலேபமாகநாட்டப்பட்டது, படவே, பரம் அபரம் என்னும் ஞானங்கள் ஸீசேக்கிழார் ஞானச்செய்யு ளில்சேர்ந்தி அமையாவெனனும் அவாகூற்று ஊகமில்லாத் துடவோர் கூற்றேயர்ய் ஒழிந்ததென்க.

இம் முறைநிரனிறைப்பொருளே அக்கூற்றிற்படும் முக்கியப்பொருளென்பது, “என்னையுமுனையுந்தன்னையுங் காட்டா திந்தியவிடயமே காட்டியியல்வினமாயை யிரண்டையுமெனையுமினக்கியவாணவமலத்தின, நன்னுறவழிநின்சத்தியை நடாததிதீதகுமதன சத்திகளெல்லாந தயங்குநின னுருவமூன்றினுன்மாறறிநீ தாணிமுறநதுகாததனையே, கன்னலங்கழனிக் காழிமாநகரிநகவுணியனிரண்டு ஞானமுமே கறநிடா துணரவீக்கிடைபோகாக கதிரமுலைப்பால்சுரநதளித்த, வனனைதன்பசுவாந தனமையைகற்றி யாதிரததருள்கொடுத்தவனே யாவடுதுறைசயம்பலவாண வடியவாககருளுமா ரிதிபே’ என்று திருக்கழிநெடினெனலும் ஞானநூலுள் உலகுடைநாயனா கூறியருளியதிருவாக்கானும் உணாக. இனித்தவமுதல்வாசமபந்தனென்னு ஞானவேதுக கூற்றுளப்பட இவ்விரண்டும் அததிருப்பாட்டின் முக்கிய அதிகரணப்பொருள்களென்றும், வீனைய இவற்றின் வழிப்படுதலின் அதனுட்படுபொருள்களென்றும், துணைணாவாற் கணடுகொள்க. இனிமேறசெலவாம்.

“மேவருஞானமிரண்டவற்றெனறு விமலஞர்பாததாமனையே, யோவறுமன்பினுணாதிருவளிக்கு மொபயிலாவுயர்கலைஞானந், தாவரும்பவதைவேரொடுங்கனையுந் தக்கமெய்ஞ்ஞானமொன்றிவற்றற, சாவதும்பிறப்புந் தனப்புறச்சிவத்தைச் சார்த்தனுவாயநிறறலயோகம்” என்னும் திருத்தணிகைப்புராணச்செய்யுள், சிவனடியே சித்திக்குந் திருப்பெருஞ்சிவஞானம் உவமையிலாக்கலைஞானமென்பன ஒருதொடொன்பதறிவித்தற்கு ஒன்றுவிமலஞர்பாததாமனையே ஒவறுமன்பினுணாதிருவளிக்கு மொபயிலாவுயர்கலைஞானம் என்றும், பவமதனையறமற்றும் பாங்கினிலோங்கிபுஞானம் உணர்வரியமெய்ஞ்ஞானம் எனபன ஒருதொடொன்பதறிவித்தற்குத் தாவரும்பவதைவேரொடுங்கனையுந் தக்கமெய்ஞ்ஞானம் ஒன்று என்றும், ஆண்டுப்போநத சொற்பொருளைவாங்கிக் கூற்றிற்குகலின், அப்பெரியபுராணத்திருப்பாட்டின் பொருளைக் கசுழீறவுணர்த்தும் உபபிருககணமேயாம். வேதாசமலசுணங்கன் மெய்ப்பொருள் இவ்வெனத் தெற்றென அறியவாராஜி

பலபொருள்படப் பொதுமையி னின்றக்கால, மூனிகுகள மெய்ப்பொருள் இதுவென்பது தோன்ற ஆண்டுகிடந்தபடி அவற்றைத் தத்தம்துலகளிலவாங்கி உபயிருவகணமாகக்கூறி விளக்கிப்போவர். அதுபோலவே, அருண்மொழித்தேவா சிவனடியேயெனநூற் திருப்பாடடில ஓதியருளியன பராபராநா னங்களேயோ அவற்றினவெறாவனவேயோ என்று மயங்கும் மந்தபுத்தியுடையாகருக கலைஞானம் தனபயளுகிய சிந்தனை யினாலும் மெய்ஞ்ஞானம் தனசாதனமாய தெளிதலாலும் விசேடிககப்பட்டு ஆண்டுமுறைபாக நினைபெற்றினை என்று அறிவுறுத்தற்பொருடிக கசகியப்பமுனிவா அவற்றினை உபயிருவகணமாக அவ்வுபதேசவுரையில் யாங்குகூறி விளக்கிப்போயினானென்றுணராக, அவரல்துணராது சேக்கிழாரானம நானகாகக்கூறினா, தமபிரான ஞானமிரண்டாகசொற்றா, அதலை, அதற்கு இது துணிபுரையாகாதெனத் தமக்குத்தோ னறியவாறு பயனிலலனபல பராட்டிவிதேதா. அவா இரண்டு ஞானத்தில் நானகுஞானம் அடங்காவெனது இரண்டில் நானகு அடங்காவெனலும் கணிதஞானங்கொண்டிபோலும். இக்கணிதஞானங்கொண்டு ஒன்றாயுள்ள மாயையில் புலவாகிய தத்துவதாததுவிகங்கள அடங்காவெனலும், ஒன்றாயுள்ள பராசத்தியில் பலவாகிய சத்திபேதங்கள அடங்காவென்றும், இவ்வளவ கூறவும் முயலவாபோலும். இனி மேலநடப்பாம்.

“துடைத்தலுஞானபோனகமுண்டதோன்றலாரானறபலகலைக, ளிடைப்புணாஞானதோய்நதுதோய்வினறியெவ்வுயிர்க்கண்ணுமோலையே, படைத்தளித்தழிககு நிறைபரம்பொருளுட்படரிருஞானமுமாகே, கிடைத்தனரொருதன்றறையுமாகே கிட்டினாசிறிதுளமவெகுண்டு என்னுஞ் சீகாழிப்புராணச்செய்யுள் அபபெரியபுராணத் திருப்பாடடின்பொருளைச் சாதிக்கும் உபயிருங்கணமாகாது” என்றா. அதுதானும் அபபெரியபுராணத் திருப்பாட்டினபொருளை அவ்வாறு வாவகிக்கூறி அதற்கு உபயிருவகணமாகியேக்லைபெறுவதாம். யாவ்வனமெனின;—கூறாதும்: இதனபொருள்—ஞானபோனகமுண்டதோன்றலொன்பது-உபதேச ஞானபாலமுதுவடருளிய

ஞானஞ்சூடாமணி—ஆங்கேயென்பது—அவ்வுபதேசஞான
 பபால்முத ண்டருளிய மாத்திரையே—ஆனறபல்கலைகளிடைப
 புணர்ஞானமஎன்பது—விரிந்தவேதாசமமுதவிய பலகலைகள்
 பற்றுக்கோடாஃ விளங்கும் கேட்டல் சிந்தித்தல் எனனும்
 அபரஞானீங்களிர்ணடினையும் - எவ்வுயிர்க்கணணும் ஓர் நிலை
 யே நிறை எனபது—எல்லாவுயிர்களிடததும் ஒருபெறறியாக
 வே கலந்து நிறைகிணீற - படைத்தளித்தழிக்கூம் பரம்பொரு
 ளுள் எனபது - படைத்தும் காத்தும் துடைத்தும் அணுக்கிர
 கிக்கினறபரம்பொருளாகியசி. பிரானதுசிபாதரிழலின்கீழ்—
 தோயந்து தோய்வின்றிப் படரிருஞானமும் எனபது—பசுத்
 துவவாதீனபற்றியும் பற்றாதுங்கலந்துவிரியும் தெளிதலும்நீட்
 டையுமாகிய பரஞானங்கள் இரணடினையும்—கிடைத்தனா
 என்பது—இடையீடின்றி ஓதாமே யுணர்ந்தருளினொன்ற
 வாறு. இரண்டு எனனுஞ் செவ்வெண்டொகையோடு உம்மை
 விகாரததாற் றொக்கது. நிறைபரம்பொருள் படைத்தளித்த
 ழிகரும் பரம்பொருள் எனத தனித்தனி சென்றியையும். தோ
 ய்ந்து படர்ஞானம் தோயாதுபடாஞானம் என்க. இனிமெய்
 ஞ்ஞானமும்என்பது பாடமாயின், ஆன்றபல்கலைகளிடைப்பு
 ணர்ஞானத்தோடு மெய்ஞ்ஞானத்தினையுங் கிடைத்தனர் எ
 னறு உரைக்க. ஈனடி ஆன்றபல்கலைகளிடைப்புணர்ஞானம்
 மெய்ஞ்ஞானம் எனபன முறையே அபரஞானமும் பரஞான
 மும்ஆம் எனபதுமேலுணர்த்தவாற்றாற் கடைப்பிடிக்க. இதன்
 கண ஆன்றபல்கலைகள் இடைப்புணர்ஞானம்எனவே கேட்
 டல் சிந்தித்தலும், தோய்ந்து தோயாது படர்ஞானம் எனவே
 தெளிதல்நீட்டையும் பெறப்படுமாறுகாண்க. இப்பொருட்
 கும்இரண்டெனனும் செவ்வெண்டொகையோடு உம்மைவி
 காரததாற்றொக்கதென்க. எண்ணும்மையும் அறறு மற்றை
 உமமைசிறப்பும் எண்ணுமாம். இச்செய்யுட்கு இவ்வாறு
 செம்பொருள்கொள்ள அறியாது இடர்ப்பட்டித தமக்குத்தோ
 னறியவாறெல்லாம் விருத்தப்பொருள் கூறியொழிந்தார.
 ழுதுந்க.

ஆவீர் ஞானம் கேட்டன்முதல நான்காமென்பதற்கு மேற்
 கோளாகக் “ கேட்டலுடனசிந்தித்தறளிதனிட்டுடை கிள்ள

தலெனவீரிரணடாங்கிளக்கின் ஞானம்” என்னுஞ் சிவஞான சித்திச்சுருதியை யெடுத்ததுக்காடடினர். இச்சுருதியில் கேட்டல் சிந்தித்தல இரண்டு மோரினமாமென றுணாததுதற்குக் “கேட்டலுடனசிந்தித்த” லென்று அவையீரணடையு முடனகொடுத்ததுக் கூட்டியுரைத்தது அங்ஙனம் உணக்கு முகத்தானே மற்றைத்தெளிதல நிட்டை இரண்டும் மறரோரினமாமென்று ஆசிரியர் அறியவைத்தமையானும், இதற்கும் பெரியபுராணத்திருப்பாட்டினமுககியப்பொருட்கும் யாதோரியை பு இல்லாமையானும், அது அவாக்கு இஷ்டவிகாதம் பண்ணி நமக்கே பலநதருமென்க. திகைப்பற்றி ஓரினமாமெனபதறி வித்தற்குக் “கிரியாயோக” மென அவ்வீரணடினையுஞ் சமாசுகாகி முதலூலாசிரியரும் புடைநூலாசிரியரும் முதலூலுள்ளும் புடைநூலுள்ளும் இவ்வாறு ஒதியருளியதுஉங் காண்க. இங்ஙனமாகலின், அச்சுருதிக்கொண்டு பெரியபுராணத்திருப்பாட்டிற்கு நான்குஞானமுணாத்தி நாட்டியுருந்த அவரது சம்பிரமம் வாளாபோயிற்றென்க. இச்சுருதிக்கூட அத்திருப்பாட்டின் முக்கியப்பொருட்கும் இயைபின்மை மேற்கடாவிடைகளான் விளங்கக்கூறினும். கடைப்பிடிக்க. வேதாகமங்கள சிரவணம் மநகம் நிதித்தியாசனம் சமாதியெனப பிரசித்தமாகக்கூறும் ஞானப்பகுதிகள நான்கும் ஞானநூலாராய்ச்சியுடையார்க்கெல்லாம் வெள்ளிடைமலைபோலத் தெளளிதின் அறியக்கிடக்கும் விழுப்பொருள்களேயாம். இங்ஙனமாகவும், எவரோ ஞானம் நான்கு யானடுங்கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை யென்று சொற்றொன்றும், தாம் சிவஞானசித்தியின்ப அதுகண்டு எடுத்துக்காட்டி நால்வகை ஞானமநாட்ட எழல் வேண்டிற்றென்றும், அவாபெருமிதம்பாராட்டியது அம்மம் சாலவும் விபக்கற்பாலதேயாம்.

பெரியபுராணத்திருப்பாட்டில் ஆசிரியர் வெகுபிரபலார்த்தங்கள் சித்திக்குடையி வைத்தருளிய முறைநீரைநிறைசெசும் பொருளின் உண்மைகாணமாட்டாது அதனை ஒழுகவிட்டுச் சிந்தித்தல் தெளிதல கேட்டல் நிட்டை என்று குறையுடையதாக வெறுமபோலியப்பொருள் கொண்டாராகலானும், அக்கு

ளறுபாட்டினை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு ஞானபேதவிளக்கத்தும் ஆசாரியப்பிரபாவத்தும் கூடாசவிசயபங்கத்தும் போலி உரைகளை பலபகாந்தாராகலானும் அவர்கூறிய குளறு பிடை ஞானமுதலிய ஐகயறியாமை அவரையே சாருமென்க. இன்னும் பழித்தனையும் தருக்குரையும் அவர் தம்பேதவிளக்கத்தினை மிகுததுரைத்தோர். அதுதோலவித்தானம் எய்தும் வாசிகதையாகலானும் பரினொடு படாமையானும் ஞானம் அவற்றை மறித்துரையாம். இனி அமைக.

இதுகாறுங் கூறிப்போந்தறியாயங்களானே அவர் உரை பூர்வபக்கமே யெனபதும் யாங்கூறிய முறைநிரனிறைச் செம்பொருளும் பிறவும் ஆசிரியா திருவுளக்கருத்தாகிய நமநதகிததாந்தப்பொருளெனபதும் தெற்றெனப் புலப்படுதவின, நலலோஇப்பொருளே கொண்டு மகிழ்வானாக.

இனி அவர் மெய்யப்பொருள்காணபது கடனென்று சமநிலைநின்று இலக்கணவரம்புபற்றிக்கூறிய ந்யாயஉரைகளை மனம்பற்றி யுணர வொருப்படுவோல், தாம் கூறிய உரை போலி உரை என்றும் நாககூறிய உரை மெய்யுரை என்றும் அத்திருபயாட்டிற்கு மெய்யுரை பெற்றோமென்றும் மகிழ்ச்சியுறுதனை மேலும் தந்தவற்றிற்கு இரங்குதலுஞ்செய்வா. இங்ஙனம் மெய்யுணர ஒருப்படமாட்டாராய்த் தூரபிமானத் தூரப்பததூரப்படுண்டு கொண்டதுவிடாது சாதிப்பாமென்று தருக்கி விதாக் கமவிளைததுப பழித்துரை மிகுததுரைக்கலுறுவரேல, உண்மைநூலினமெய்யப்பொருளை எண்ணெழுத்துக்கண்கொண்டு தாமேயுமறியுமறிவினை மதுகைபெற்றுடையரல்லா; அறிந்தார் கொளுத்தக்கொள்ளும சாநிலையோடு பட்டியலும் அறிவுவாயிலும் பெற்றுடையரல்லா, இவா அறிவினபெற்றி எற்றெற்றென்று நல்லோர் எள்ளி நகையாடிடப்படுவர் எனக. அறறாக; அவா கொளருமாறறன் மீட்டும் கொளுத்தலுறாமோ வெனின, கொளுத்தலுறமன்றே, என்னை? “உணர்ச்சிவாயிலுணர்வோர் வலித்தே” என்றும், தக்கனபான்றானத் தக்கிழபதேசமெல்லாந், தொக்கதனூலாவதென்னே சோமேசா—மிக்குக், களித்தானக்காரணங்காட்டுதல் கீழ்க்காக், குளித்த

தானைத்தீர்த்துரையுறையுள்ளும். ஒதியுருளுவாகலின் எனக.
 அறறாக; பழிததுரை கையாவழிப்படுமேதமும் உண்டாகலின்
 அது கையா தடவகுதல செயற்பாறறணறெனின; - ஒருவா
 ஒள்ளறிவுடையராயரின்று எள்ளுரையே முதம பயப்பவா
 கலின் அலைதமமை நியாயப்படைகொண்டு கலை ஒலஒருதலை
 யான வேண்டறபாறறேயாம. வெள்ளடிவுடையராயரின்று
 எள்ளுரை அபூதம தோலவித தானத்தை வெளிப்படுத்திக
 லல்லது எள்ளப்படுவாககுச செய்யு மேதமொன்றிலலாடை
 யுறும், அவா பழிததுரைபொறுததல அறறை பசகிறககுமென
 யவாகுலானும், அவாபழிததுரைகளை நியாயப்படைகொண்டு கைய
 யுறும், அணிகலனெனக்கொண்டு வர்ப்புட வகுதலேசெய
 ள்வெனக அல்லநாஉம, நாம வாதுசெய்யும் பூசலககெதி
 யாகக் கட்டவானறித சீயவாயதிறுதவையும பூசலககெதி
 யாகக் கட்டவாலிலெ மெனறுஞ்சொலக

என்றுமின்பம பெருகுமியலபின
 லொன்றாகநவிலுள்ளமுமொங்கிட
 மென்றுளாரம யாரவாவானபுகழ
 சினறத்தெவகுதிலவியுலகெலாம.

வையங்கிகமாமதைமனனுக்
 மயவிருமரியவனபாவிளங்குக
 சவநனைன்றிதாநதழைத்தோபுதக
 கெயவவெண்டி ருநீறுசிறக்கவே.

பொய்கண்ட தேவாதிருவடிபுழக.
 உவனயோங்குகளதிருவடிவாழக.

ஞானகுடமணி

முற்றிறறு

சிருச்சிறறமபலம.

